

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 225/2021-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 12C 338/2014 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12C 338/2014.

2. Z obsahu pripojeného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala ochrany osobnosti a s ňou spojeného nároku na priznanie nemajetkovej ujmy v sume 3 000 eur. Okresný súd rozsudkom č. k. 12C 338/2014-238 z 26. júna 2018 žalobu sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka napadla rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním. O odvolaní sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), rozsudkom č. k. 6Co 292/2018-304 zo 16. januára 2019 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (výrok I), žalovanej proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II) s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej

inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok III).

3. Sťažovateľka 1. apríla 2019 podala proti rozsudku krajského súdu č. k. 6Co 292/2018-304 zo 16. januára 2019) dovolanie.

4. Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť doplnila písomnými podaniami z 28. januára 2021, 18. februára 2021, 3. mája 2021 a 20. mája 2021, ktorých podstatným obsahom je poukázanie na skutočnosť, že *„do dnešného dňa nie je rozhodnuté o celom predmete konania a nie je rozhodnuté o otázke náhrady trov konania“*. Opakovane poukázala na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci OBLUK proti Slovenskej republike (rozsudok z 20. 6. 2006), ktorý je podľa jej názoru priamo aplikovateľný na jej vec.

5. V poradí tretom doplnení ústavnej sťažnosti z 3. mája 2021 sťažovateľka uviedla, že k porušeniu jej základných práv dochádza aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co 121/2019, u ktorého sa súdny spis nachádza od 17. mája 2019, teda približne 22 mesiacov, a *„...stále nie je rozhodnuté odvolacím súdom v merite veci, pričom judikatúra Ústavného súdu SR konštantne hovorí, že primeraný čas na rozhodnutie v odvolacom konaní je od 9 mesiacov do 12 mesiacov, inak vzniká prietah v súdnom konaní“*.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti a jej doplneniach rozsiahlo popisuje, v čom spočíva naplnenie predpokladov prípustnosti ústavnej sťažnosti a v čom vidí splnenie predpokladov na vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu a ESLP.

7. S poukazom na jednotlivé fakty, ktoré podľa sťažovateľky sú rozhodné pre posúdenie prietahov, tvrdí, že:

7.1. Vo vzťahu k predmetu konania (právo na ochranu osobnosti) ide o vec, ktorá môže vykazovať určitú právnu zložitosť, avšak podľa názoru sťažovateľky po vykonaní rozsiahleho dokazovania neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by si objektívne vyžadovala, aby napadnuté konanie trvalo viac ako 6 rokov. Ústavný súd v súvislosti s poukázaním na právnu a faktickú zložitosť veci považuje za nejasnú a nepresnú argumentáciu sťažovateľky (bod 48 ústavnej sťažnosti), podľa ktorej *„jednou z najbežnejších, resp. najčastejších agend súdov sú konania o určenie...“*, keďže predmetom napadnutého konania je právo na ochranu osobnosti a s tým spojená náhrada nemajetkovej ujmy.

7.2. Vo vzťahu k svojmu správaniu ako sporovej strany je toho názoru, že samotná neprimeraná dĺžka napadnutého konania nebola jej správaním vyvolaná, keďže bola v konaní aktívna, bola zastúpená právnym zástupcom, reagovala prostredníctvom zvoleného zástupcu na jednotlivé výzvy súdu, niekoľkokrát sa vyjadrila k predmetnému konaniu písomne, zúčastnila sa riadne nariadených súdnych pojednávaní, poskytla konajúcemu súdu všetku potrebnú súčinnosť, riadne predkladala všetky dôkazy včas, riadne preberala všetky dokumenty súvisiace s konaním.

7.3. K postupu samotného súdu je toho názoru, že v nadväznosti na ustálenú rozhodovaciu prax ESLP a ústavného súdu viac ako 6-ročné trvanie stále prebiehajúceho konania bez právoplatného

konečného meritórneho rozhodnutia je už samo osebe neprimerané a že aj bez potreby podrobnejšej analýzy je možné na základe tejto skutočnosti konštatovať, že postupom okresného súdu nepochybne došlo k porušeniu ňou namietaných základných práv (bod 62 ústavnej sťažnosti).

7.4. Vo vzťahu k významu sporu pre sťažovateľku tvrdí, že predmetné konanie má pre ňu má značný význam a právoplatným rozhodnutím v napadnutom konaní sa odstráni neisté právne postavenie žalobcu vo vzťahu k viacerým právnym subjektom, keďže v danom konaní ide o mimoriadne intenzívny zásah do práv sťažovateľky na ochranu osobnosti. Túto kauzalitu sťažovateľka bližšie nevysvetlila.

8. Sťažovateľka tvrdí, že o dovolaní, ktoré podala proti rozsudku krajského súdu „*porušovateľ za viac ako 1 rok a 7 mesiacov doposiaľ vôbec nerozhodol...*“ Sťažovateľka v bode 29 ústavnej sťažnosti upriamuje pozornosť ústavného súdu na to, že okresný súd (sťažovateľkou označovaný ako porušovateľ) v danom prípade vykonával úkony súdu prvej inštancie v dovolacom konaní podľa § 436 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) viac ako jeden rok, keďže spis bol doručený dovolaciemu súdu až 21. apríla 2020. Podľa sťažovateľky „*úkony súdu prvej inštancie spočívajúce v rozhodnutí o vyrubení súdneho poplatku za podané dovolanie a o návrhoch na oslobodenie od súdneho poplatku a doručenie protistrane nemôže trvať viac ako jeden rok, nakoľko takýto postup porušovateľa je tak neefektívny, nehospodárny a s istotou ho možno považovať za prietahový a tak z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľný*“. Okresný súd je podľa sťažovateľky absolútne nečinný od 5. februára 2019 a svojím postupom spôsobuje značné prietahy v konaní.

9. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou a jej doplnením z 3. mája 2021 žiada okrem vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov aj vydanie príkazu konať bez zbytočných prietahov vo vzťahu k okresnému súdu aj krajskému súdu. Tiež žiada zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 5000 eur (okresný súd) a 1500 eur (krajský súd) a náhradu trov konania. Pri odôvodnení výšky finančného zadostučinenia sťažovateľ opiera svoj výpočet o rozhodnutia ESLP, avšak primárne vychádza najmä zo stanoviska občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. Cpjn 206/2010 z 13. 4. 2011. Pri výpočte finančného zadostučinenia zohľadnil infláciu s odôvodnením, že stanovisko bolo prijaté pred zhruba deviatimi rokmi. Tiež pri jeho určení zvýšil vypočítanú sumu o 50 %, aby bol zachovaný vzťah primeranosti medzi utrpenou ujmom a odškodnením, a o 20 % za to, že na prietahoch sa sťažovateľ nepričinil. Ďalej sťažovateľka uvádza početnú judikatúru ESLP vo vzťahu k výške priznaného finančného zadostučinenia (bod 118 – 122 ústavnej sťažnosti). Pri náhrade trov konania žiada uhradiť trovy konania za 4 úkony právnej služby vo výške 900,58 eur, ako aj poplatok za zaručenú konverziu plnomocenstva priloženého k ústavnej sťažnosti vo výške 13,80 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote ústavný súd vychádza z toho, že ich účelom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom k odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza zásadne

až právoplatným rozhodnutím súdu (III. ÚS 171/20). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu: právnu a faktickú zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu a jeho význam pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

11. Vzhľadom na viaceré zmätočné formulácie sťažovateľky v jej písomných podaniach adresovaných ústavnému súdu (porovnaj bod 1, 2, 8, 12, 21, 24, 29 ústavnej sťažnosti a následne jej doplnenie z 3. mája 2021) ústavný súd považoval za nevyhnutné vysporiadať sa otázkou, v čom spočíva podstata námietok sťažovateľky vo vzťahu k ňou tvrdenému porušeniu základných práv. 11.1 Ústavný súd, vychádzajúc z materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, definoval okruh námietok sťažovateľky, čo sa týka existencie zbytočných prietáhov, vo vzťahu k postupu okresného súdu takto:

a) okresný súd dosiaľ nerozhodol o náhrade trov konania, čím nie je napadnuté konanie právoplatne skončené,

b) okresný súd po podaní dovolania sťažovateľkou (2. apríla 2019) predložil súdny spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) až 21. apríla 2020, to znamená, že bol absolútne nečinný viac ako jeden rok.

11.2 Vo vzťahu k námietke zbytočných prietáhov v postupe krajského súdu (v znení doplnenia ústavnej sťažnosti z 3. mája 2021) ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka uvádza nielen nesprávnu spisovú značku konania vedeného na súde druhej inštancie, ale navyše opisuje skutkový stav napadnutého konania (bod 4 rozhodnutia) v priamom rozpore s ňou uvádzanými tvrdeniami v pôvodnom znení ústavnej sťažnosti (k tomu porovnaj napr. bod 2 ústavnej sťažnosti). Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a úkonov súdu druhej inštancie zistil, že krajský súd vo veci sťažovateľkou podaného odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol potvrdzujúcim rozsudkom č. k. 6Co 292/2018-304 zo 16. januára 2019, proti ktorému sťažovateľka podala 2. apríla 2019 dovolanie. Tvrdenie sťažovateľky o tom, že krajský súd má súdny spis predložený od 17. mája 2019 na rozhodnutie o odvolaní a viac ako po dobu 22 mesiacov stále nerozhodol v merite veci, je teda nepravdivé. Samotné doplnenie (rozšírenie) pôvodného petitu formulovaného sťažovateľkou (k tomu pozri bod 8 tohto rozhodnutia) nie je možné vzhľadom na uvedené skutočnosti akceptovať, a preto ústavný súd námietku existencie zbytočných prietáhov v postupe krajského súdu vyhodnotil ako nedôvodnú a bližšie sa ňou nezaoberal.

11.3 Obdobne sťažovateľkou uvádzaná námietka, že o podanom dovolaní dosiaľ porušovateľ nerozhodol (citácia v bode 8 rozhodnutia), je vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti zmätočná, keďže dovolacie konanie prebieha na najvyššom súde, ktorého postup nie je ústavnou sťažnosťou sťažovateľky vôbec dotknutý.

12. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa nečinnosti okresného súdu a chýbajúceho rozhodnutia vo veci náhrady trov konania, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka svoju námietku opätovne formulovala zmätočným spôsobom, keď uviedla, že „do dnešného dňa nie je rozhodnuté o celom predmete konania a nie je rozhodnuté o otázke náhrady trov konania“ (pozri aj bod 4 tohto rozhodnutia). Vychádzajúc z priebehu napadnutého konania, ústavný súd na tomto mieste považuje za vhodné zdôrazniť, že toto konanie bolo vo veci samej právoplatne skončené 6. februára 2019 doručením rozsudku krajského súdu č. k. 6Co 292/2018-304 zo 16. januára 2019. Krajský súd súčasne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania (výrok II. rozsudku). Ústavný súd na tomto mieste predostiera, že námietka sťažovateľky mala

smerovať vo vzťahu k chýbajúcemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (postup podľa § 262 ods. 2 CSP).

12.1 Niet pochýb o tom, že po právoplatnom skončení veci samej by mal súd prvej inštancie postupovať pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania v zásade bezodkladne, čo sa v danom prípade nestalo. Ústavný súd však upriamuje pozornosť aj na to, že sťažovateľka 2. apríla 2019 napadla rozsudok krajského súdu č. k. 6Co 292/2018-304 zo 16. januára 2019 mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním. V danom prípade ústavný súd považoval za potrebné zohľadniť aj rôzne možnosti, pokiaľ ide o formu rozhodnutia dovolacieho súdu, a tým aj odlišný procesný postup vo fáze rozhodovania o trovách konania a následne ich výške v intenciách § 453 ods. 2 a 3 CSP. Overením aktuálneho stavu dovolacieho konania ústavný súd zistil, že o dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 3Cdo 58/2020 z 25. marca 2021, ktorým napadnuté rozhodnutie súdu druhej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Tým sa rozhodovanie okresného súdu o výške trov konania stalo nateraz v zásade bezpredmetným.

13. Ústavný súd posúdil postup okresného súdu v celej jeho šírke a zaoberal sa jednotlivými zložkami práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, zohľadňujúc pritom aj kvalitatívnu stránku podanej ústavnej sťažnosti, ktorá výrazným spôsobom vytvorila priestor pre nežiaduce domnienky (vo vzťahu k formulovaným námietkam sťažovateľky), ako aj na overovanie si pravdivosti sťažovateľkou uvádzaných tvrdení.

14. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, ÚS 92/03, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06).

15. Ústavný súd, berúc do úvahy obsah ústavnej sťažnosti, predmet a hodnotu vedeného sporu (spor o ochranu osobnosti a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 3000 eur), nevzhliadol v absencii uznesenia okresného súdu o výške náhrady trov konania (s ohľadom na podané dovolanie a jeho vybavenie) taký závažný zásah do základných práv sťažovateľky, ktorý by svojou intenzitou dosiahol ústavnoprávny rozmer, keďže takáto nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020).

16. Pre posúdenie opodstatnenosti námietky sťažovateľky, čo s týka postupu okresného súdu vo fáze úkonov súdu prvej inštancie v dovolacom konaní [bod 11.1 b) rozhodnutia], ústavný súd požiadal okresný súd o vyjadrenie k obsahu ústavnej sťažnosti. Z vyjadrenia okresného súdu z 22. marca 2021 a obsahu predkladacej správy ústavný súd zistil, že súdny spis bol po podaní dovolania predložený najvyššiemu súdu 9. júna 2019 (teda nie 21. apríla 2020, ako uvádza sťažovateľka). Najvyšší súd vrátil súdny spis súdu prvej inštancie 19. februára 2020 ako predčasne predložený z dôvodov nedostatkov podania realizovaného sťažovateľkou elektronickými prostriedkami. Advokát podanie (dovolanie) podpísal zaručeným elektronickým podpisom, súd prvej inštancie správne pripojil informáciu o výsledku overenia KEP (č. l. 353 súdneho spisu).

Z doručky vyplýva, že súčasťou podania (dovolania) je päť bližšie neurčitých príloh, pričom z identifikátora elektronického dokumentu jednotlivých príloh nie je možné identifikovať, o akú prílohu ide. Z výsledku overenia KEP (č. 1. 353 súdneho spisu) vyplýva, že iba štyri dokumenty tvoriace prílohu podania (dovolania) sú opatrené elektronickým podpisom advokáta a bez názvu jednotlivých dokumentov nemožno ustáliť, ku ktorému konkrétnemu dokumentu tvoriacemu toto podanie prislúcha elektronický podpis. Navyše, prílohu podania tvorí tiež iba kópia plnomocenstva udeleného sťažovateľkou advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní, z ktorého nebolo zrejmé, či bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom a kto ho podpísal, resp. či nebola vykonaná zaručená konverzia. Súdny spis bol teda vrátený na účel preverenia väd, ktoré vykazovalo splnomocnenie pre advokáta, pričom k nemu došlo v priamej príčinnej súvislosti s konaním, resp. opomenutím právneho zástupcu sťažovateľky. Okresný súd ďalej uviedol, že vykonal potrebné úkony v intenciách pokynov dovolacieho súdu bezodkladne s tým, že 14. apríla 2020 (ani nie po dvoch mesiacoch) bol súdny spis opätovne, po odstránení väd splnomocnenia predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní.

17. Ústavný súd zároveň posúdil časový rámec jednotlivých úkonov súdu prvej inštancie po podaní dovolania a konštatuje, že okresný súd konal v tomto smere zásadne plynulo a bez zbytočných prietáhov (2. apríla 2019 doručenie dovolania sťažovateľky, 10. apríla 2019 výzva na úhradu súdneho poplatku za podané dovolanie, 12. apríla 2019 výzva na vyjadrenie sa protistrane, 9. júna 2019 predkladacia správa). Zo strany súdu prvej inštancie boli všetky procesné úkony spojené s podaným dovolaním ukončené predložením súdneho spisu najvyššiemu súdu 9. júna 2019. Nevyhnutnosť odstránenia väd podaného dovolania (bod 16 rozhodnutia) a opätovné predloženie súdneho spisu najvyššiemu súdu 14. apríla 2020 nemožno pričítať na ťarchu súdu prvej inštancie.

17.1 Sťažovateľkou podaná ústavná sťažnosť (24. novembra 2020) namietajúca existenciu zbytočných prietáhov v postupe okresného súdu pri predložení súdneho spisu najvyššiemu súdu tak nemala v čase prebiehajúceho dovolacieho konania opodstatnenie a v tomto smere sa javí ako účelová.

18. Na tomto mieste sa žiada poukázať aj na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej sa ochrana základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto práv označeným orgánom verejnej moci ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označeného práva zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o jeho porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010, rozhodnutie EŠLP vo veci Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

19. Keďže v okolnostiach ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, omietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Nad rámec vecí ústavný súd nemôže opomenúť z vlastnej rozhodovacej činnosti mu známu skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľky často adresuje ústavnému súdu obsiahle podania,

vyvolávajúce dojem prepisu a opakovania textu s početnými nesprávnosťami či navzájom si odporujúcimi tvrdeniami. Rozvláčnosť textu s rozsiahlym uvedením judikatúry ústavného súdu a EŠĽP pôsobí v rozpore s koncipovaním vlastného textu ústavnej sťažnosti a nepravdivými tvrdeniami sťažovateľky nezodpovedajúcimi skutkovému stavu, čo ústavný súd považuje za problematické, a to i vzhľadom na povinné právne zastúpenie sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom, ktoré by sa malo riadiť predovšetkým kritériom kvalifikovanosti a bezchybnosti písaného textu.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu